

[Lundberg.]

Tranders var der i 1926 22 Salg, og de viste, at Restkøbesummen laa 35 pCt. over Vurderingssummen, men i Budolfi Landsogn og Sundby Forstad, hvor der var henholdsvis 17 og 20 Salg, laa Restkøbesummen 15—20 pCt. over Vurderingssummen. Tager man 1927, er Forholdet rettet noget i Nørre Tranders, men det er dog stadig saadan, at Restkøbesummen ligger 25 pCt. over Vurderingssummen, medens den i Budolfi Landsogn kun ligger 7 pCt. over, og der er enkelte Kommuner, hvor det gaar saa nogenlunde lige op. I Aars er der for den bymæssigt bebyggede Del af Kommunen, Aars Stationsby, i Gislum Herreds Retskreds, indberettet om 3 Salg i 1926 med Restkøbesummer, der gennemsnitlig ligger 38 pCt. over Vurderingssummen, og for 1927 om 5 Salg, ved hvilke Restkøbesummen laa 28 pCt. over Vurderingssummen, men i en Kommune, der ligger lige op dertil, er der næsten ingen Forskel mellem Vurderingssum og Restkøbesum.

Jeg synes derfor, man har Grund til at sige, at Vurderingerne endnu ikke ligger saa fast, at man kan gaa til en general Revision, foretaget fra Over-Skyldraadets Side, men man kunde maaske gaa den Vej, som nævnt, at man gav Adgang til Omvurdering for enhver Ejendomsbesidder, der meldte sig pr. 1. Januar 1929, men saaledes, at Vurderingsforretningen var vederlagsfri for ham. Saa bliver der i alt Fald skabt nogen Lighed. Det er disse Synspunkter, der har gjort sig gældende i mit Parti.

Samtidig vil jeg gerne fremdrage et Spørgsmaal, som ogsaa ligger os paa Sinde, nemlig Spørgsmaalet om Udarbejdelse af Kortmateriale til Vurderingsraadene, saaledes at der kan finde en mere ligelig Ansættelse navnlig af Grundværdierne Sted rundt om i Kredsen. Min Partifælle Landstingsmand Mads Jensen (Aale) udtalte under første Behandling i Landstinget af Loven af 7. August 1922 i Samlingen 1921—22 (Landstingstidenden Sp. 2584) Ønsket om, at saadant Kortmateriale blev udarbejdet og de fornødne Udgifter dertil afholdt. Ved anden Behandling i Landstinget gentog han sit Krav, og i øvrigt hedder det i Betænkningen, der blev afgivet i Landstinget i Samlingen 1921—22, at man „har i Udvalget drøftet Spørgsmaalet om Affattelse af Kort som Vejledning ved Vurdering af Grundene, men da dette ikke lader sig gennemføre ved den førstkomende Vurdering“ — altsaa 1924 — „gør Udvalget ingen Indstilling herom, men

nøjes med at henlede Opmærksomheden derpaa“. Jeg vil gerne benytte Anledningen til igen at spørge den højtærede Finansminister, om han vil være villig til at gaa til den Udgift, der naturligvis er forbundet hermed, saaledes at der kan blive udarbejdet Kort, som Vurderingsraadene kan have som Grundlag for deres Arbejde, thi dette er ganske nødvendigt, hvis en ligelig og retfærdig Grundvurdering skal foregaa.

Men selv om jeg altsaa er enig i det Svar, Over-Skyldraadet har givet, at man kan benytte den Fremgangsmaade, som har faaet Udtryk i det Forslag, Finansministeren her har fremsat, skal jeg dog henstille, om man ikke hellere for at komme bort fra de Uligheder, der alligevel vil være til Stede, skulde gaa den Vej at ændre § 1 i Loven af 1922, saaledes at den næste Vurdering ikke finder Sted i 1932, men pr. 1. Januar 1930. Under alle Omstændigheder er disse Ønsker rejst i mit Parti, og Partiet er enig om, at de bør undersøges og overvejes, og jeg skal derfor paa et senere Tidspunkt tillade mig at foreslaa, at Sagen prøves i et Udvalg, saa man kan komme til den bedst mulige Løsning.

Fibiger: Ved Behandlingen i Fjor af Loven om Omlægning af Amtsskatterne rejste jeg det Spørgsmaal, om der ikke var Grund for Finansministeren til at foranledige, at der fandt en Nedsættelse af Ejendomsskylden Sted, da Prisfaldet paa Ejendomme havde været meget stort, og saa siden den almindelige Vurdering i 1927. Jeg fik da Tilsagn fra Ministeren om, at Spørgsmaalet skulde blive taget op til Overvejelse, og jeg takker Ministeren, fordi dette er sket og der er fremsat et Lovforslag, der tager Sigte paa at gøre det muligt at nedsætte Ejendomsskylden, hvor den er for høj. Jeg maa dog sige, at den Fremgangsmaade, Ministeren efter Forhandling med Over-Skyldraadet har valgt, ikke tiltaler mig særlig, da den er alt for besværlig og vil fremkalde mange Uligheder. Da jeg paa mit Partis Vegne rejste Spørgsmaalet, foreslog jeg, at der for visse Grupper af Ejendomme, som viste sig at være ansat for højt, skulde kunne foretages en procentvis Nedsættelse, og selv om jeg er klar over, at der ogsaa til dette vilde kræves en Lovændring, mener jeg dog, at dette vilde have været betydelig lettere, og at man derved kunde være kommet til mere rimelige Forhold. Thi lige saavel som man for nogle Aar siden kunde for-